

PETŐCZ ANDRÁS

*Álomkép – Ady Endre*

*valami teraszon ülsz, magasban, messze,  
mozdulatlan minden, csend, mintha az ég  
meg a föld között lebegnél, Isten tenyerén,  
és nem bánthatna semmi semmiség*

*asztalodon pohárka bor, így tetszik az Úrnak,  
egyedül vagy, majd hirtelen leül veled szembe'  
valaki ismeretlen, tágra nyílt szemekkel néz,  
és azt mondja, úgy hívják: Ady Endre*

*cigaretára gyújt, ott, fent a végtelenben,  
a füstje szivárvány lesz másodperc alatt,  
s hallgat, mint az Isten, aki szavak nélkül  
beszél szokatlan, furcsa mondatokat*

*álom az egész!, mégis valóság, talán az Isten  
maga, igen, talán az Isten maga szól belőle,  
nézem a kezét, ahogy gesztikulál, és a szemel,  
közben fogy az asztalra tett savanyú lőre*

*valami teraszon, mondom, ég és föld között,  
innen nem vezet sehova sem semmiféle út,  
és egyre csak magyaráz, némán, elmeséli,  
miként is lesz, hogy nem éljük túl a háborút*

*beszorítva ég és föld közé, valami teraszról  
bámulunk a végtelenbe, nézünk szerteszét,  
látom, ahogy rám villan, haragszik a szeme,  
figyelem madárként repdeső kezét*

*valami teraszon, sűrűdő felhők körülöttünk,  
itt van, és bort iszik, vigyáz rám Ady Endre,  
még sincs menekvés, lélegzetfojtva figyelem:  
fekete fellegek rohannak keresztbe*

*mondom, csak üldögéltünk, álmomban, távol  
mindentől, Ady meg én, s titokban figyeltem őt,  
csendes volt minden, mondom, mozdulatlan,  
csak a sötétség, ami körülöttünk egyre, egyre nőtt*